

vocaturen som den, der i Norge er indbrømt visse Embedsstillinger. Erklæringerne have været saa lidt veiledende i dette Punkt, at de tværtimod for mig have været vildeledende, og jeg har derfor fundet det rigtigst at affatte Lovudkastet, som det nu foreligger. Men da jeg erkjender Gavnigheden af den omtalte Bexelvirkning, skal Intet være mig kjerere end, naar denne Sag, som jeg haaber, bliver Gjenstand for et Udvalgs Behandling, da efter Evne at gjøre, hvad jeg formaaer, for gjennem Overveielse i et saadant Udvalg muligt at komme til et heldigere Udtryk for den nævnte Tanke, end jeg, som sagt, hidtil har været istand til at finde.

Den Grund, som for mig egentlig har været den bestemmende til at forelægge dette mindre Lovudkast, er Hensynet til de praktiske Vanskeligheder, som jeg har haft Leilighed til at erkjende virkelig finde Sted i Henseende til Sagførervirksomheden under den nu bestaaende Ordning. Ved enhver Vacance i en Sagførersplads, det være sig endog paa det meest fjerntliggende Sted i Kongeriget, melder der sig strax en Mængde Concurrenter. Det er nu overhovedet hyderst vanskeligt at træffe noget Valg mellem disse Concurrenter, men det er navnlig hyderst vanskeligt at ordne Sagen paa den Maade, som jeg troer i og for sig er den heldigste, nemlig saaledes, at den Mand, som faaer Ret til at procedere, er en Mand, som er kjendt i den Egn, hvor Pladsen er ledig, og som har vidst at erhverve sig de derværende Beboeres Tillid. Jeg troer, at dette er en væsentlig Betingelse for, at en Underretssagfører vil kunne komme til at faae en saadan Virksomhed, at den kan blive tilfredsstillende for ham i forskjellige Retninger og særligt i økonomisk Henseende. Men naar der nu blandt Concurrenterne ved Siden af en saadan enkelt Mand fra Eggen staaer ældre Folk, der ere vel anbefalede, Folk med udmærkede Bidnesbyr, da er det meget vanskeligt at tilfidesætte Hensynet til disse Anciennitet. Men ved Siden af denne mislige Omstændighed er der en anden, og det er den, at der ganske vist findes et Misbrug Sted med Blanketsfuldmagter. Der er flere Sagførere her i Landet, hvem jeg ikke troer at gjøre nogen Uret, naar jeg tillader

mig at udtale, at de paa en Maade have beres Erhverv ved at udstede slike Blanketsfuldmagter og meddele dem til Folk rundt omkring i Provindserne, der paa Grundlag deraf ansees berettigede til at procedere ved de paagjældende Retter, vistnok saa at sige uden nogensomhelst Control fra den Sagførers Side, der har udstedt Fuldmagten. Ogsaa dette er en mindre heldig Side af den nærværende Ordning, som jeg troer, at Lovudkastet, som det foreligger, vil kunne om ikke umuliggjøre, saa dog meget indskrænke. Dette er Grunden til, at jeg har anseet det for rigtigst at forelægge dette mindre Lovudkast. — Jeg skal villigt indrømme, at der muligvis kan trænges til en hurtigere Ordning af de i sammes § 10 omhandlede Forhold med Hensyn til Proceduren i offentlige Sager end den der foreslaaede. Men, forsaavidt den høitærede Taler, til hvem jeg hidtil har sigtet (Krieger), udtalte, at det dog ikke kunde være Meningen af § 10 at negte Sagførere at overtage Defension i offentlige Sager, saa skal jeg bemærke, at dette ganske vist ikke har været Meningen, forudsat naturligtvis at vedkommende Sagfører, som vil overtage Defensionen i en Sag, paa en eller anden Maade forud har truffet Aftale med den Mand, som han vil defendere, om at gjøre dette. Det bliver da en Defension efter privat Engagement, og det vilde være urimeligt, om man vilde negte en Sagfører at overtage en saadan Defension.

Den ærede 1ste Landssthingsmand for 10de Kred (Jessen) fremkom med en Udtalelse om, at man ikke burde lægge saa stærk en Vægt paa Charactererne, som skeet er, og han fremhævede navnlig stærkt de danske Juristers Krav paa Afgang til ogsaa at kunne komme til at indtage de høiere Stillinger i Advocaturen. Han gjorde fremdeles opmærksom paa, at det var ønskeligt, at Bestemmelsen i Danske Lovs 1—9—14 om, at enhver Mand har Ret til at møde i Retten ved sin Tjener, kunde blive ophævet. Jeg troer imidlertid ikke, at det er muligt at imødekomme den ærede Taler i disse to Punkter. Hvad det sidste Punkt angaaer, da er det jo en personlig Frihed, som Individerne hidtil have haft hos os i lang Tid, at Enhver, der kan faae sin Tjener til at møde for sig i Retten, ikke behøver at henvende sig